

и прѣдсмъртнитѣ хъркания на умирающитѣ и молбитѣ на раненитѣ за помощь . . .

Продължавахме да отстѣпваме. . . Сякашъ, че не се прѣдвиждаше и край на това отстѣпление!

— Ст. Ив., ето турцитѣ сѣ съвсѣмъ близо до насъ. . . За Бога, дайте ми вашия револверъ, ми каза щабсъ-капитанъ Поповъ, а сами се спасявайте. Бѣгайте. . . Все едно азъ съмъ раненъ. . . Бѣгайте до гдѣто има още врѣме!

Не ми се щѣше да умирамъ при такава обстановка, и за туй, когато ротния командиръ ми каза да бѣгамъ, азъ вжтрѣшно рѣшавахъ, да се въсползвамъ ли отъ това прѣдложение, или не. Това ми колебание, обаче, трая само единъ моментъ. Азъ почувствувахъ, какъ кръвта ми бликна въ лицето отъ срамъ и угризение на съвѣстѣта.

— Николай Николаевичъ, ако Богъ ни помогне и двамата ще се избавимъ, му казахъ азъ.

И ний се избавихме, ако живота ни и да висѣше на конецъ. Ний бѣхме отъ турцитѣ на едно расстояние отъ 20—30 крачки, когато излѣзохме изъ обходния кръгъ.

Между това, по пѣтя ни раненитѣ все викаха за помощъ.

— Ваше благородие, вика единъ опълченецъ, раненъ съмъ. Ако ми помогне нѣкой ще се избавя . . . не ме оставяйте. . .

— „Бѣдняжка“, вика Поповъ, трѣбва да му се помогне.

— Дай си ржката, му каза Стефановъ.

Но ранения отъ страшнитѣ болки се извива и мръщи.

— Не, вика той, види се, че Богъ ще ме прибере. — Остави ме, се обръща той къмъ Стефанова, и самъ се спасявай . . . Моля ти се, вземи сумката съ патронитѣ, а на мене остави само два патрона . . . и подиръ насъ се раздава дрезгавия гърмежъ отъ пушката Шаспо.

— Ваше благородие, вика другъ, люто съмъ раненъ. Умирамъ, вземете ми пушката. . . Ваше благородие, напишете дома . . . и така безъ край все едни и сѣщи обращения. Горкитѣ, тѣ съзнаваха своята безпомощность. Тѣ виждаха, че е настаналъ послѣдния имъ часъ и съ жадность гледаха въ очитѣ ни, за да срѣцнатъ пълния ни съ съчувствие и съжаление погледъ.

Мнозина отъ тѣхъ търсяха утѣшение въ молитвата.

Съ голѣма мжка тѣ се приповдигаха на една страна, кръстяха се и възнасяха къмъ Всевишния горѣщитѣ си молитви.